

¹²Majd azt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amelyet most szerzek veletek és minden élőlénnel, amely veletek van, minden nemzedékkel örökre: ¹³szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, amelyet most a földdel megkötök. ¹⁴Amikor felhővel borítom be a földet, és feltűnik a szivárvány a felhőn, ¹⁵akkor visszaemlékezem a szövetségemre, amelyet veletek és minden élőlénnel kötöttem, amely testben él, és nem válik többé a víz özönvízzé minden élőlény pusztulására. ¹⁶Ha ott lesz a szivárvány a felhőn, látni fogom, és visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlénnel, amely testben él a földön.

Isten közelében élő Gyülekezet!

„Ne félj, amíg engem látsz!”. Hallhatta ezt a mondatot már mindenki filmek, vagy regények főhőseitől, akik a nehéz helyzet peremén ezzel öntötték bátorságot elesett, megfáradt társukba. Amíg ott van az erős, karizmatikus, minden csapáson át küzdő hős, az igazi vezér, akire fel lehet nézni, addig van ok bizakodni, addig nincs, ami legyőzne.

Ezek a jelenetek azonban sokszor tűnnek abszurdnak, nevetségesnek, mikor a hős reálsan nem is nyerhetne, minden ellene szól, mégis eredményes a biztatása és úrra lesznek a veszélyeken. Meg is mosolyogjuk sokszor ezeket a pillanatokot, mintha a saját életünk nem lenne teli hasonló, irreális reménységekkel, ál-bizonyosságokkal.

Gyermekként bízunk a lámpa fényében, vagy éppen a takaró alá rejtőzésben, esetleg, hogy a mi szüleink mindenkinél erősebbek és okosabbak. Kamaszként szintén válogatunk az ideig-óráig jónak, hitelesnek tűnő elvek és emberi jelképek között, amikre-akikre érdemesnek tűnik alapozni életünket. Felnőttként, érett egyéniségeként pedig sikerül eljutnunk odáig, hogy erőt és biztonságot merítsünk papírokból, kártyákból és kizárólag digitálisan létező adatokból.

Olyan jelekkel és szimbólumokkal van tele az életünk, melyekről gond nélkül el tudjuk hinni, hogy megvédenek, hogy biztonságot adnak, hogy alapozhatjuk rájuk az életünket, a jövőnket. Mindennek ellenére az valahogy mégis nehezünkre esik, hogy Istenben meg tudjunk bízni, hogy rá tudjunk hagyatkozni. Ő valahogy más.

Tőle újra és újra jelet várunk. Ahogy Jézus felé szólt a kihívás: „Mester, jelt akarunk látni tőled.”, így kiáltunk ma, mi is sokszor az Úrhoz. Úgy teszünk, mintha csak rejtőzködő Teremtőnk válaszát várnánk és keresnénk, miközben jól tudjuk, hogy Ő nem bujkál, nem hallgat, csak éppen egyszerűbb megpróbálni elkerülni, játszani a süketet és vakot.

Egyszerűbb, hiszen amíg nem szembesülök igazán Vele, addig tagadhatom, addig kapaszkodhatok múltó erőkhöz, addig hihetem magamat erős úrnak, addig mondhatom minden szembejövőnek, hogy „te sem vagy jobb”, „nincs okom bízni benned”, vagy, hogy „nincs jogod ítélkezni felettem”.

Mai igeszakaszunk igazán biztató, megerősítő, az Isten szeretetét és kegyelmét egyértelműen kijelentő. Azt azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy milyen körülmények között hangzik el! Közvetlenül az özönvíz után járunk. Egy ítélet, egy csapás után, amit az emberiség az életvitelével, a fontossá váló értékeivel és példaképeivel hozott saját fejére. Ezt olvashatjuk a Szentírásban: „*Nóé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nóé.* ¹⁰*Nóé három fiút nemzett: Sémét, Hámot és Jáfetet.* ¹¹*A föld pedig egyre romlottabb lett az Isten színe előtt, és megtelt a föld erőszakossággal.* ¹²*És látta Isten, mennyire megromlott a föld, mert minden ember rossz útra tért a földön.*”

Noé az Istennel járt, de minden más ember rossz úton menetelt előre. Isten nélküli utakon, amik erőszakosságra sarkalták őket. És mi vezet erőszakosságra?

A félelmek, amik azt mondják, hogy mindegy milyen áron, mindegy milyen eszközökkel, de le kell győznöd, el kell taposnod mindenkit, különben ők teszik ezt veled. Egyszerű volt akkor is a kérdés: Istenben bízva haladni, vagy az emberi realitásra, a farkas törvényekre hagyatkozni?

Mondhatnám, hogy képzeld magad Noé helyébe és gondold át, hogy te, körül tekintve egy ilyen világban, miként döntenél... de nincs rá szükség! Maradj csak a saját hétköznapijaidban, és gondold át, hogy miként szoktál te döntené! Istenre bízod az életed, vagy a saját és a világ erőiben és törvényszerűségeiben látod a megoldást?

Az özönvízben az embernek semmi mással nem kellett szembesülnie, mint azzal, hogy a hétköznapi korlátokat és falakat ledöntő erőszak, az ő akarata, csak egy bizonyos pontig tudja eljuttatni, de valós győzelmet nem arathat vele. Az özönvízben eljön az a pont, amikor kikerülhetetlenül találkoznia kell az embernek az ő Teremtőjével. Szembesülnie kell mindazzal, amire egészen odáig megpróbált vak marani.

Azzal, hogy ki az, akivel próbált nem foglalkozni, akit minden erejével háttérbe akart szorítani, akit mindeddig elhanyagolt.

Talán furcsa ezt így megfogalmaznod önmagad előtt, de ez az igazság: elhanyagolod az Istent. Ezt az állapotot, érzést a hétköznapiakban inkább az Úrral szembeni vádként fogalmazzuk. Ő az, aki nem érkezik időben. Nem válaszol, mikor hozzá kiáltok. Hiába kérem, nem emel ki a nehézségeim közül. Nem tanítja móresre azokat, akik ártanak nekem. És, ha egy-egy hétköznapi apró kívánsággal fordulok felé, akkor sem történik minden úgy, ahogy én akarom. Hát akkor mit vár tőlem, ha Ő így elhanyagol? Akkor nincs más választásom, minthogy a saját erőmben és a világ eszközeiben bízzak! Igen, talán nem mondjuk ki, nem öntjük szavakba, de nap, mint nap azzal vádoljuk a mi Megváltónkat, hogy elhanyagol bennünket. Valószínűleg a Noé korabeli emberiség is épp innen indulva jutott el odáig, hogy már teljesen a gonoszság és az erőszak vezette őket.

Most viszont, hogy felsoroltuk Isten minden általunk megállapított hanyagságát, azaz vád alá helyeztük, vizsgáljuk meg ezeket az eseteket konkrétan is. Ne aggódjon senki, nem fogom most felszólítani a padosorokból! Hoztam két esetet a Bibliából, amik talán jól jelképezik ezeket a vádjainkat. Az egyik a hétköznapiaink kérésinek, Isten keresésének a példája, a másik pedig, mikor az Úr útján próbálunk járni, de nem az történik, mint, amit mi elvárnánk.

Az első Mária és Márta története, amikor Jézus betér hozzájuk, a házukban tanít, s míg Márta tüsténkedik, hogy minden rendben legyen, addig Mária Jézust hallgatja. Márta pedig fel is teszi végül a kérdést, mondhatni meg is vádolja Jézust: „*Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a munkában?*”. Márta úgy érzi, hogy Jézus nem törődik vele, hogy elhanyagolja, miközben ő erejét megfeszítve mindent az általa lehető legjobbnak vélt módon tesz.

„Én tudom, hogy mi a jó, hogy minek kellene történnie és minden erőmmel azon is vagyok, hogy megvalósítsam, akkor legalább azt a kicsi segítséget hadd várhassam már el az Úrtól!” – így szólnak valahogy a mi vádjaink is. Vagyok én, aki mindent megteszek azért, amit akarok, amit elképzeltem, Isten pedig kap egy kis helyet a folyamat végén esetleg – aztán, ha nem úgy mennek a dolgok, ahogy vártam, akkor felháborodva fordulok hozzá, vagy épp még messzebbre megyek el és morgok, hogy „még csak ennyire se képes értem?”.

Pedig ki is hanyagol el igazándiból kit ezekben az esetekben? A hozzád betérő és téged pásztorolni, segíteni akaró, várakozó, Megváltó Úr téged? Vagy te az Istent, amikor odahelyezed az életed egy távoli szegletébe és azt mondod neki, hogy „várj itt, majd szólok, ha mindennel kész vagyok, vagy, ha kell Tőled valami”?

A másik hozott példám Jónás. Az egész történetet most nem elevenítjük fel, de szeretettel ajánlom átolvasásra Jónás próféta könyvét az Ószövetségből! Nem egy túl hosszú olvasmány, de igen tartalmas. Amit kiemelnék belőle az az a mozzanat, mikor Jónás végül lázadás helyett teljesíti az Istentől kapott feladatot, de a dolgok nem úgy alakulnak, ahogyan azt ő elképzelte és ezért dühöng, úgy is mondhatnánk, hogy mint egy kisgyerek a szülei előtt, hisztizik a próféta az Úr előtt. Mert nem úgy történnek a dolgok, ahogy ő elvárná. És mit is vár Jónás itt? Azt, hogy Isten pusztítson el egy városnyi embert és állatot, mert szerinte ennek így kell történnie, Istennek ezt kellene tennie. Talán felmerül most többekben, hogy Jónás egy elég gonosz ember lehetett. Tudjuk azonban, hogy nem volt az, hiszen vállalta, hogy egy hajónyi ismeretlen ember életben maradása érdekében kidobják őt a hajóból a háborgó tengerben. Egyszerűen arról van szó, hogy Jónás annyira biztos abban, hogy mi lenne a jó, az igazságos, hogy minek kellene megtörténnie, hogy teljesen vakká válik arra, hogy mi is történik valójában. Dühös, mert úgy érzi, hogy Isten az ítélet prófétájának hívta, akit a kegyelem miatt mindenki körbe fog röhögni Ninivében. Azt pedig ebben a vakságában képtelen meglátni, hogy egy nagy városnyi ember az Úr általa küldött üzenetére tér meg. Jónás elképzelésével nem egyezett, hogy több ezer ember szabaduljon meg a bűnből és kerülhessen ismét Isten közelébe. Az ő igazsága, az ő gondolatai mást diktáltak volna és számára minden önellentmondás nélkül kérdőre vonja a neki is megbocsájtó Urat, hogy miért nem azt teszi, amit ő, a nagy nehezen szolgálatba álló Jónás, elvár tőle.

Lehet, hogy mi nem több ezer ember halálát kívánjuk, de a kérésünk és a vádaskodásunk ugyanaz, mint Jónásé. Uram, azt tedd, amit én elképzeltem! Uram, legyen meg az én akaratom! Ne hanyagold el ezt az őszinte szolgádat! – és mi sem látjuk az ellentmondást.

Az elhanyagoltság ma valóban a hétköznapiaink része. Nem csak azért, mert nem tölthetünk úgy és annyi idő együtt szeretteinkkel, amennyit akarunk. Egyébként is jellemző probléma a szülő – gyermek, baráti, ismerősi és keresztény testvéri kapcsolatokban is. Nem törődünk, vagy nem úgy törődünk egymással

ahogy kellene. A telefon és internet, ami segítené a kapcsolatok folyamatos fenntartását sokszor figyelem és idő elvonó nehézséggé válnak. Az ajándékok és szívességek gyakran nem kedves odafordulásokként vannak jelen kapcsolatinkban, hanem a kapcsolati szakadékokba töltött hiánypótlásnak szánt figyelmességekként, amik így érték helyett, csak szemétté tudnak válni. Ember és ember között, tehát valóban ott feszül ma ez a fajta hanyagság és ahogy az imént az ige tükrébe tekintettünk, azt is láthattuk, hogy bizony mi is elhanyagoljuk a mi Megváltó Urunkat. Elhanyagoljuk, mert nem vesszük észre azt, amire az oltár előtti alapigében Jézus mutat rá: Nekünk az Istennél van a természetes, teremtettségbeli helyünk. Felesleges azt játszani, tettünk, hogy mi Istent keressük, mintha Ő el lenne tűnve, mintha Ő rejtőzködne előlünk és nem épp mi tennénk ezt. Ugyanígy hiábavaló, ha te is apró, őszintétlen, hit nélküli gesztusokkal, ajándékokkal próbálsz feltölteni azt a bizonyos kapcsolati szakadékot Isten és magad között. Annyit kell tegyél, hogy mint Ninive lakosai, te is őszinte bűnbánattal hagyod ott az eddig bálványozott bűnös utakat, és, mint Mária egyszerűen csak odatelepedsz a melletted álló Úr lábaihoz és ráfigyelsz. Belé veted a hited, a bizalmadat.

És miért teheted meg ezt minden bizonytalanság nélkül? Miért mondhatom, hogy nem igaz, hogy Isten a hanyag a kapcsolatokban?

„¹²Majd azt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amelyet most szerzek veletek és minden élőlényvel, amely veletek van, minden nemzedékkel örökre:” Az Úr örök szövetséget kötött az emberiséggel, sőt minden élővel. Veled is! Ebben a szövetségben pedig nem kért tőled semmit, nem követel utólag sem. Ez kegyelmi ajándék, mert ő számon tart téged, törődik veled, öröktől fogva, örökké. Nincs más dolgod, mint hittel és örömmel telt, hálás szívvel elfogadnod ezt a minden nép és minden élő számára szóló szövetséget.

Azzal kezdtem, hogy a filmbéli hősök gyakran hangoztatják, hogy „Ne félj, amíg engem látsz!”. Az embereken vakságukban azonban ez nem nagyon segít, hiszen vakon nehéz látni. Éppen ezért az Úr nem ezt mondja nekünk, hanem azt, hogy: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*”. Ő utánad jött. Az elfordult, öntelt, gögös és vádló ember után. Nem, hogy nem hagyott el, de amikor te hagytad el Őt, Ő akkor is utánad jött Jézus Krisztus által és megszabadított az erőszak és a félelmek útjáról. Szabad vagy az Isten közelében élni! Szabad vagy arra, hogy te is megtapasztald, hogy neked nála van a természetes helyed. Hogy nem kell a keresésére indulnod, mert ő már megtalált téged. Szabad vagy arra, hogy te is lásd és visszaemlékezz, ahogyan alapigénkben olvastuk: „*Ha ott lesz a szivárvány a felhőn, látni fogom, és visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlényvel, amely testben él a földön.*”.

Te már szabad vagy, nem csak a felhőt és a szivárványt, de látni és érteni az üres keresztet is. Azt, hogy téged így hív, így szeret és így tart meg a te Urad, a vele való örök szövetségre. Ámen!